

Göç Takvimi

Nureddin Yıldız'ın 30.04.2023 tarihli (446.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kıymetli kardeşlerim,

Üzerinde çırpınıp durduğumuz, bir yandan da peşinde koştuğumuz şu dünya ve dünyada canlı-cansız her ne varsa bütün bunlar fanidir. Fani, sonu olan demektir; yani sonsuz olmayan. Allah'tan başka herkes ve her şey böyledir.

Hiç kimse bu dünyada yer altından petrolün sonsuza dek çıkacağını söylemiyor. Bilim suyun da bir sonunun olmayacağını söylememektedir. İnsan sağlığının her şart altında garanti edilebildiği hiçbir merci tarafından belirtilememektedir. Korunmadığı takdirde dünyadaki ormanların kendi hâllerinde ilelebet yaşayacakları da söylenememektedir. Hatta şunca tecrübe ve gelişmişliğiyle bilim, havanın bile bozulabilir, azalabilir, bitebilir olduğunu kabul etmektedir.

Kendi fani, üzerindeki her şey fani, çileli, ürkütücü ve garantisiz bir yer: Dünya. Ne dünya kendi üzerindekiyle yaşamak ve sağlıklı olmakla ilgili bir garanti verebiliyor ne de kendi varlığının bir garantisi söz konusu... Ve milyarlarca insanın gidip yaşayabileceği başka bir yer de yok.

İşte ölüm bu yüzden dünyadaki her canlının kesin kaderidir. Çünkü dünyanın da kaderi ölümdür. İnsanın ölümsüz bir dünya tasarlaması hiçbir şekilde mümkün değildir. Allah'a iman eden ve etmeyen, akıllı olan ve olmayan, çocuk veya yetişkin herkes ölüm korkusu taşımaktadır. Faresinden insanına, farenin düşmanlarından dostlarına kadar her bir canlı... Ölümü yok etmek ise şöyle dursun, ertelemek dahi imkânsız. Olanca gücü, imkânı, kapasitesine rağmen tıbbın ölüm hakkında yapabilecekleri sıfırdan öteye geçemiyor.

Ve bütün gelişmişliğe rağmen bugün gelinen nokta, "Mevcut insan nüfusu dünya için fazla, bu nüfusun azalması lazım" demekten öte bir şey değildir. Büyük teknolojiler, akıl almaz imkânlar ve sayısız enerji üretici kaynağa rağmen insanın yapabildiği yalnızca insanların bir kısmının yok olması gerektiğini tespit etmek... "Mevcut nüfus kadar insan daha bu dünyada yaşayabiliyor olmalıdır, onlara yaşamayı kolaylaştırmalıyız" diyecek yerde insanların azaltılması gerektiğini söylemek... Ne hikmettir ki ölüm zaten üzerimize doğru geliyorken büyük teknoloji sahipleri de ölümü çağırmaya, kolay hâle getirmeye ve yolunu hazırlamaya çağrı yapmaktadırlar.

İnsanın ölmekten başka çaresi yoktur... Sabahında gülücüklere boğulduğumuz bir günün daha akşamı gelmeden hayata acıyla veda edeceğimiz riskini her canlı gibi taşımaktayız. Büyük babamız Âdem aleyhisselamdan bu yana bir ölüm kervanı yola çıkmış, gitmektedir. Dedelerimizin takılıp beraberinde gittikleri o kervana biz de bir gün katılacağız. Göç kervanı yoldadır.

*

Gözlerimizi kapatmamız veya gerçeğe aramıza sunî perdeler çekişimiz hakikati değiştirmez. Dedelerimizin, onlara gerek kalmadan, bizden küçük tanıdıklarımızın ölmüş kimseler olmaları bizim sürecimizi -inkâr etsek de- farklılaştırır. Ölüm öyle büyük bir gerçektir ki gerçekliğinin en ağır boyutu; zamanı, mekânı ve şeklini bilmeyişimizdir. Meçhul düşman: Ölüm. Ama kesin aynı zamanda.

Ölüm denen büyük göçü bilmeyişimiz, bilmezden gelişimiz, bilmeyerek kendimizi avutmamız Müslümanlığımıza ters düşmektedir. Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerin bir gün hiç ölmeyecek gibi yaşamaları, Kur'an'ın ifadesiyle "bin yıl yaşasalar dahi" hayata doymayacak hırs ve savrulmuşluk hâlinde olmaları normaldir. Yaşadıkları dünyadan başka gidecekleri bir yer yoktur zihinlerinde ve kalplerinde. Hâl böyle olunca elbette bu dünyaya tapınacak, bir daire veya dükkân adeta hayatlarını feda edecekleri kadar önemli sayılacaktır.

Peki ya müminler? Müminler asla öyle değildirler. Mümin, dünyayı da ahireti de sahiplenen bir iman taşımaktadır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, ölümü istemeyi yasakladığı hâlde *“Zevkleri bir anda kesiveren ölümü çok hatırlayın”* buyurmuştur. Bunun için kendisi mezarlıkları ziyaret etmiş, bize de ziyareti emretmiştir. Ölüp dünyadan gitmeyi istemek insanın cenneti kazanma fırsatını dünyada bırakması anlamına gelir. Hâlbuki imtihan bitmeden, soruların tamamını cevaplamadan çekip giden birinin imtihanı iptal olur. Ölümü hatırlamamak ise imtihan için uğranan yeri sonsuza dek kalmak üzere geldiği bir yer zannettir.

Öyleyse mümin bir denge üzerinde duracaktır; yarın gitmeye hazır, bugünü çok iyi değerlendiren bir mantıkla yaşamayı hazmedecektir.

Gözümüzü yumarak veya çok gürültü çıkararak ölümü öteleyemeyiz. Fakat ölümü her an hazır olduğumuz bir buluşmayla karşılamamız mümkündür. Madem bu göç, ilk insan olan Âdem aleyhisselamdan beri herkesin katılmak zorunda olduğu bir kervandır ve hiç kimse istisna edilmemiştir, öyleyse gidilecek ahirete hazırlanmak bir mecburiyettir.

Allah’a, peygamberine, ahirete iman etmek gerçeği bizim Müslüman kaldığımız müddetçe gündemimizden uzaklaştıramayacağımız bir durumdur. İçimizden bir ses, “Zaten bu imanı direkt reddeden kaç kişi vardır ki... Birinin bunları reddetmesi için kızıl gâvur olması lazım, öylesi de çok sayıda bir kitle değildir...” diyor olabilir. **Doğru: İmanı inkâr eden gerçekten de çok değildir. Ama dünyayı tutup yakalama, ona tutunma tarzımız ve ahiretten kırparak yaşayış yolumuz, kendimiz ve ailemizde oluşturduğumuz hayat eksenini ahirete göç hakikati karşısında bas bas bağırarak ve söyleyeceğini söylemektedir.**

Bize göre ramazanlarda verdiğimiz çok samimi iftarlar, ahirete iman ettiğimizin göstergesi olabilir. Veya deprem yaşanmış bir yere erzak göndermek, yardım toplanmasına öncülük etmek mutluluğuyla kendimizi teselli ediyor olabilir, “Ahirete iman ediyor olmasam bu yardım kolilerini göndermezdim” diye kendimize mırıldanabiliriz. Peki melekler? Banka hesaplarımızda bekleyen faizli paralar varken o kolilerle avunmamızı işten sayarlar mı? Haklar konusunda başta eşler ve yakın akrabalar olmak üzere sicilimizde soru işaretleri ve çizikler dururken, dilimizin kirdiği çanaklar ortadayken ahirete bunları götüremeyeceğimize göre gerçekten ahirete iman etmiş oluyor muyuz?

Vaziyet böyle olunca biz imanı istediğimiz kadar ‘dillendirelim’ hatta evimizin kapısına “BU EVDE OTURAN HERKES AHİRETE YÜZDE YÜZ İMAN EDEN KİMSELERDİR” yazısı asalım, sonuç böyle sloganlarla değişmez. İnsanın kanması, kendini de kandırması kolaydır ama sicilimizi kaydeden melekler reklam izlemez, reklamın yönlendirmesiyle kanaat değiştirmezler. Ahirete imanımız ve göçe bir gün bizim de katılacağımız gerçeği hayatımızdaki iş tutuşumuza, ibadet edişimize, insanlarla ilişkilerimize, konuştuklarımıza, imzalarımıza ne kadar yansımaktadır? Her yalan, tutulmayan her bir söz ve vaat, katılınan her gıybet ortamı, verilen oylar ve gösterilen tavırlar ahirete imanımızın yüzeysel mi yoksa sindirilmiş mi olduğu ayrımını ortaya koyan birer belge hükmündedir.

İfsat edilen oruçlar, ertelenen hac, üzülen anne-babalar ahiret ile aramızdaki bağın uzamakta, aralığın açılmakta olduğuna birer delildir. Biz kendi kendimize şirin bir profili layık görmüş ve ona inanarak düzenimizi kurmuş olabiliriz; her şeyin asıl ve esas dosyası meleklerin elinde kayıtlıdır. Önümüzdeki göç kervanına ne kadar -samimiyetle- hazırlıklı olduğumuzu belirleyen ahiret imanını önemseydiğimiz oranda kervandaki yerimiz belirlenecektir.

Göç kervanının sonu herkes için ya sonsuz bir cennet ya da sonsuz cehennem olacaktır. Göçün hedefi meçhul değildir. Hedef istasyon da ara istasyonlar da bellidir. Madem göç bizi er ya da geç götürecektir, öyleyse göç takviminden haberdar olmamız lazımdır. Göç kervanı nerelere uğrayarak hedefine varacaktır? Bu sorunun cevabını bilmek hazırlığımız için çok önemlidir.

*

1- Göç bizi bu dünyadan aldığında ilk olarak **berzah âlemine** gideceğiz. Bu, kabre girip üstümüze toprak atıldığı dakikadan İsrâfil aleyhisselamın sûra ikinci defa üfleyip o mezardan ayağa kalkacağımız âna kadar olan süreyi kapsamaktadır. Dünyanın Âdem aleyhisselam devrinde o berzah âlemine giren insanları on binlerce seneden beri orada beklemektedir. Çürüyen kemikleri, yok olan etleri, biçimsizleşen iskeletleri... koyuldukları mezarlardan oraya kondukları gibi kalkacaklardır. Günün birinde yaratılmış herkes, tozu bile dünyada kalmamış olsa dahi berzah âlemine geliverecektir. Bu Allah için zor değildir.

2- İsrâfil aleyhisselamın **sûra ikinci üfleyişi** bizim de ikinci istasyonumuzdur. Bu sûr nedir, ona nasıl üflenecektir; bu soruların cevaplarını bilmiyoruz. Allah'ın yarattığı meleklerinden İsrâfil'in sûr denen cihaza üfleyeceğini biliyoruz. Birinci üflemeyle birlikte bütün dünya, üzerindeki yarım santimetrekarelik çakıl parçalarına varıncaya kadar her şeyiyle toz duman olacak ve hiçbir canlı kalmayacaktır. Buna 'kıyamet' adı verilmiştir.

Belli bir zaman sonra (bu süreyi bilmiyoruz) ikinci üfleme olacak ve ilk canlıdan sonuncuya kadar yaşamış her insan ve hayvan dirilecektir.

3- Üçüncü istasyonumuz **maşher yeridir**. Ayet-i kerime bunu, *"İlkler ve sonlar, hepiniz o yere toplanacaksınız"* diyerek ifade eder. Herkes anadan doğma, sünnetsiz hâliyle orada olacaktır. Elinde kadehle ölenler kadehiyle, Mushaf'ını okurken vefat edenler aynı o hâlde, banka kredisi cüzdanındayken ölenler de öyle dirileceklerdir. Herkes dünyada yaşadığı gibi ölecek, öldüğü gibi de dirilecektir. Dünyaya gelmiş ve yaşamış herkes, bütün nüfus...

Dünyanın neresinde yaşıyorduyorsa herkes yerinden o maşher bölgesine gelecek, orada elli bin sene beklenecektir. Söz konusu elli bin sene Kur'an-ı Kerim'in takvimiyledir. Çünkü dünya güneşin etrafında dönmeyi bıraktığı, toz hâline geldiği için artık zaman kavramı dünyevî bir sistemle ifade edilemez. Bizim 'elli bin sene' dediğimiz süreyle Kur'an'ın bu süreye ne kadar biçtiğini ayet-i kerime, *"Kıyamet gününde tek bir gün, dünyada saydığınız bin yıl kadardır"* diyerek açıklamaktadır. Demek ki elli bin senenin ne ifade ettiğini anlamak için bu süredeki her günü binle çarpmak gerekir.

Allah o gün yardımcımız olsun. Ancak şurasını bilmek gerekir ki o gün maşher yerinde, bugünkü imanımız kadar rahatımız ya da zorluğumuz olacaktır. Bugün çocuğunun imtihanı olduğu için oruç tutmayacağını söyleme gevşekliğini gösterenler o günkü susuzluğu, ateşi, kıtlığı kavrayamadıkları için bunu söylemektedirler.

O müthiş ve feci gün geldiğinde bazı müminler maşher yerinde, herkesten ayrı bir gölgede bekleyeceklerdir. Peygamberlere ve onların peşinden sadakatle gidenlere Allah o gün vefalı davranacaktır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in havzı orada olacak, onun büyük şefaatiyle elli bin sene tamamlanacaktır.

*

Maşher süreci hiçbir surette aklımızdan çıkarmamız gereken ayrıntılar ihtiva etmektedir. Şayet mümin olarak ahirete iman ediyorsak bu takvimi asla unutmamalıyız. İmanı olmayana ise zaten her gün bayramdır! Bütün bu sıkıntılar iman edenler, yarını düşünebilenler içindir. Yarını düşünme kabiliyeti olmayan için dünya, 'Nasılsa toprağa konduktan sonra çürüyorum' diye algılanan bir yer olmaktan ötesi değildir. Nasılsa mezarının başında "Rahat uyu" dendiği zaman aşağıdaki ölünün rahat uyuduğu düşünülen bir aldatma düzeninde yaşıyoruz... İnsanın ahiret konusundaki gafleti çok aptalca bir gaflettir.

Söz konusu elli bin senelik zamanda büyük işler meydana gelecektir. Öncelikle Allah Teâlâ her kuluyla tek tek yüzleşecektir. Sözelimi Türkiye'dekilerin hesabını toplu görmek diye bir şey olmayacaktır. Ayet-i kerime, *"Tek tek getirileceksiniz"* buyurmaktadır. Karakteri beş para etmez sarhoşlar da değeri

ölçüye gelmez Ebû Bekirler de huzura tek tek çıkacaklardır. Resûlullah aleyhisselam, “Allah ile aranızda bir tercüman olmayacaktır” buyurmuştur. Dini, dili, köyü, tıyneti önemli olmaksızın herkes huzura çıkacaktır.

Ve ameller Allah’a sunulacaktır. Biz iftar keyfiyle ramazanı geçiştirirken meleklerin iftardan öncesi, iftar esnası ve sonrası hakkında tuttuğu dosyaların olduğu ameller... Herkes kendi dosyasını kendi okuyacaktır. Bütün bu alışveriş ve iletişimin hangi dillerle yapılacağı, birbirimizle nasıl iletişim kurabileceğimiz ve sair sorular da yine dünyaya ait, dünya zihniyle sorulmuş sorular olarak düşünmeliyiz. Dil, dünyayla alakalı bir meseledir; berzah âleminden sonra bütün diller biter ve Allah ile konuşacağımız yeni bir dil başlar. Tıpkı ağlamanın hiçbir dilde farklı bir şey olmaması gibi. Nihayetinde dil, insanın istediğini beyan etmesini sağlar. Orada istekler ve istenenlerle alakalı bir konuşma olacak değildir; yapılıp edilen her şey Allah’a sunulacaktır.

Herkes defterini okuyacak, ameller tartıya konacaktır. Bu tartılmış ameller kişi için artı veya eksi pozisyon ifade edecektir. Bir gün bunalıp “lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh” diyen kişinin bu söylediği bir saniyelik cümle de tartıya gelecek, aynı bunalıtı esnasında sayıp sövmeyi tercih edeninki de... Yapılanların kaç gram geleceği, birimlerin neye göre değerlendirileceği orada belli olacaktır.

Tartı ve ölçüm süreci tamamlandıktan sonra Allah herkesi gruplara ayıracaktır. Kâfirler ve müminler olarak iki büyük grup oluşacaktır. Bu iki grup da kendi içinde gruplara ayrılacaktır. Müminler arasında sözgelimi faiz yiyenler bir araya getirilecekler, yalancı vasfı almışlar, eşine hayatı zindan ederek zalim olmuşlar kendi aralarında toplanacaklardır. Resûlullah’ın adı anılınca gözünden yaş akanlar, teheccüd kılanlar... Herkes vasfı ve karakteriyle gruplanacaktır. Ülke, ırk, kabile, aşiret olmaksızın tek tasnif insanların mümin veya kâfir oluşları üzerinden yapılacaktır. Allah’tan korkup harama el sürmeyen, Kur’an okumadan uyuyamayanlar bir tarafa; siyaset ve ticaret için yalan konuşmayı yeğleyenler bir tarafa...

Hesap kitap süreci tamamlandıktan sonra göç takvimi henüz bitmiş olmayacaktır. Bütün buraya kadar olanların elli bin yıl içinde nihayete ermesinin ardından zaten hazır durumdaki cennet ve cehennem süreçleri başlayacaktır. Allah Teâlâ, cehennem tarafına doğru kimsenin kimseyi görmeyeceği zifiri bir karanlık yaratacaktır. Karanlığın ötesinde sırat köprüsü olacak, herkesten sırata doğru yürümesi istenecektir. Kâfirler zifiri karanlık içindeyken cehenneme düşecek, müminler ise yürürken dünyada kıldıkları namaza, verdikleri sadakaya, yaptıkları cihada, okudukları Kur’an’a, din ve şeriat için gösterdikleri samimi gayretlere, anne-babalarına ettikleri hizmetlere göre gücü birbirinden farklı aydınlatmalara sahip olarak karanlığın içinden geçeceklerdir. Tahrîm suresinin 9. ayetinde geçen “Rabbimiz, bize tam bir nur ver” ifadesi bu demektir.

Allah’ı cumadan cumaya hatırlayanın aydınlatma gücünün, uzay boşluğu gibi kudretli bir karanlıkta ona pek yardımcı olamayacağını anlamak için de çok zeki olmaya gerek yoktur... Kırk yıl aç kalmayı göze alsan bile dört gram haramı boğazından geçirmeyecek yiğitlerin, teheccüde kalkacak kadar ibadete aç müminlerinse o karanlığı yarabilecek kadar güçlü aydınlatmaları olacak, sıratın o aydınlık içinde geçecek ve ötede cennetleri görerek şevkle yürüyeceklerdir... Kimileri faiz, kumar, zina, aldatma takıntıları yüzünden sıratın bir yerinde dayanamayıp karanlığa yuvarlanacak; kimileri de babasının tarlasında yürüncesine rahatlıkla karanlığı aşarak hedefe varacaktır.

Neticede cennetin kapısına gelinecektir. Cennetin kapısı ilk defa Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem için açılacaktır. Onunla beraber Medine’ye hicret eden muhacirler ve ensar cennete gireceklerdir. Ümmetimizin namus ve takvayla fakir hayatı yaşamış kimseleri önce girecek, ardından da zenginler gireceklerdir.

Resûlullah Efendimiz, “Fakirlerin girişiyle zenginlerin girişi arasında beş yüz sene mesafe olacak” buyurmaktadır. Sadece ümmet-i Muhammed’e mensup olmuş, üzerine başka hiçbir özellik koymak

için uğraşmamış biriyle ümmeti için uykusuz kalmayı, malını mülkünü feda etmeyi göze almış olan elbette yan yana cennete girebilecek değildir. Aksi takdirde Allah kullarına adaletli davranmamış olurdu. Mahşer yerinde kâfirlerle müminleri denk tutsa adalet olmayacağı gibi cennetin kapısına varan bütün müminler arasında da derece farkını gözetmemesi adaletsizlik sayılırdı. Bilâl-i Habeşî'nin çektiği eziyetler ve fedakârlıkları elbette boşa gitmeyecektir. Allah için ayırdığı deste deste paraları servetinden veren, yeni ev almaktan vazgeçerek müminlerin faydası için harcayanların emekleri orada meyvesini verecektir.

Mümin olanlar arasından herkes suçu miktarınca cehennemde cezasını çektikten sonra Allah'ın rahmeti ve lütfu sayesinde onlar da cennete gelecekler, cennetin ve cehennemin kapıları kapatılacaktır.

Allah Teâlâ 'ölüm'ü cennetin kapısı önünde bir koç şeklinde yaratacak, melekler ölümü orada keserek yok edeceklerdir. Ve artık ölüm diye bir şey olmayacaktır. Çile, kahır, emperyalizm, faiz, geçim derdi, yalan, hile, buruşmak, yaşlılık, tuvalet ihtiyacı, hastalanmak, emeklilik primi... artık bunların hiçbiri söz konusu değildir.

Böylece analarımızın karnındayken başlayan göç yolculuğu sonlanır. Sonsuzluk o zaman başlar.

Bütün meselemiz, dünyanın bütün dert, isyan, zulüm, sömürü ve endişeleri Mudaffifin suresinin 4-6. ayetlerinde kilitlemiştir. Herkes o soruya verdiği cevap kadardır:

أَلَا يَظُنُّ أُولَئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ

لِيَوْمٍ عَظِيمٍ

يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ

“Ey insanlar, dirileceğinize inanmıyor musunuz?

O korkunç güne...

Âlemlerin rabbinin önünde dikileceğinize...”

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.